

ΓΥΡΩ-ΓΥΡΩ ΟΛΟΙ ΣΤΗ ΜΕΣΗ...ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ

Της Σοφίας Σαρβανάκη

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΣΚΙΑ 1
- B) ΣΚΙΑ 2
- Γ) ΣΚΙΑ 3
- Δ) ΠΑΙΔΙ

Τρεις μαύρες μορφές, σαν ανθρώπινες σκιές με καλυμμένα πρόσωπα εμφανίζονται και δημιουργούν έναν αραιό κύκλο, κρατώντας τα χέρια, γύρω από ένα παιδί που κάθεται σε εμβρυακή στάση στο έδαφος.

ΣΚΙΑ 1: (Τραγουδιστά)

Γύρω-γύρω όλοι στη μέση ένα παιδί, ένα παιδί, όπως εγώ κι εσύ.

ΣΚΙΑ 2:

Εγώ;

ΣΚΙΑ 3:

Κι εσύ;

ΣΚΙΑ 2: (Τραγουδιστά)

Γύρω-γύρω όλοι στη μέση ένα παιδί, ένα παιδί από γη κοντινή ή μακρινή.

ΣΚΙΑ 3:

Κοντινή;

ΣΚΙΑ 1:

Μακρινή;

ΣΚΙΑ 3: (Τραγουδιστά)

Γύρω-γύρω όλοι στη μέση ένα παιδί, ένα παιδί που μπορεί να έχεις δει.

ΣΚΙΑ 1, ΣΚΙΑ 2, ΣΚΙΑ 3:

Γύρω-γύρω όλοι στη μέση ένα παιδί... **(σταματάνε και οι τρεις σκιές απότομα)**

ΣΚΙΑ 1: (Τρομαγμένα.)

Περίμενε! Παιδί; Ποιο παιδί;

ΣΚΙΑ 3:

Αυτό εδώ... **(δείχνει με το δάχτυλο)** εκεί!

ΣΚΙΑ 2:

Τι; Δεν άκουσα καλά, είπατε παιδί;

ΣΚΙΑ 3:

Μπροστά σου εκεί!

Μικρή παύση.

ΣΚΙΑ 2: **(Κοιτάζοντας με απορία τις άλλες σκιές.)**

Τι κάνουμε τώρα;

ΣΚΙΑ 1:

Τι εννοείς; Το αφήνουμε και πάμε πιο δίπλα.

Η σκιά 1 τραβά τις δύο άλλες σκιές προς τα αριστερά προσπαθώντας να τις απομακρύνει από το παιδί.

ΣΚΙΑ 3:

Στάσου! Περίμενε!

Η σκιά 3 τραβά πίσω τις άλλες δύο σκιές στο μέρος όπου ήταν στην αρχή.

ΣΚΙΑ 1 και ΣΚΙΑ 2: **(Με έντονη φωνή.)**

Τι;

ΣΚΙΑ 3:

Εγώ πάντως τέτοιο δεν έχω ξαναδεί...

ΣΚΙΑ 1:

Μη πλησιάζεις και πολύ...

ΣΚΙΑ 2:

Πώς γίνεται να φοβάσαι; Ούτε να κουνηθεί δεν μπορεί. Ή μήπως μπορεί;

Η σκιά 2 αφήνει το ένα χέρι και προσπαθεί να αγγίξει το παιδί.

ΣΚΙΑ 1:

Μη σταμάτα! Κι αν σηκωθεί; Αν εκεί στα καλά του καθουμένου σου επιτεθεί;

ΣΚΙΑ 2:

Μα καλά πώς κάνεις έτσι; Είναι μονάχα ένα μικρό παιδί. **(ειρωνικά)** Ένα χαζό, μικρό παιδί...

ΣΚΙΑ 3: (Απευθύνεται στη σκιά 2.)

Σώπασε πια και μη μιλάς! Δεν αναρωτήθηκε κανείς από εσάς πώς έφτασε εδώ; Άραγε τι να θέλει;

ΣΚΙΑ 1: (Με ειρωνεία και φόβο.)

Εύχομαι τίποτα, γιατί εγώ κοντά του δεν θα πάω...

ΣΚΙΑ 3:

Έι, εσύ... ακούς; Έι, παιδί!

ΣΚΙΑ 2:

Ούτε άχνα! Ούτε φωνή!

ΣΚΙΑ 1:

Αν δεν έρθετε τώρα αμέσως εγώ φεύγω! Όσο μεγάλη είναι η περιέργεια σας άλλο τόσο θέλω να πάω σπίτι μου, γιατί εγώ δεν...

ΣΚΙΑ 2: (Αγανακτισμένη με τη σκιά 1, απευθύνεται σε αυτή.)

Τι είναι πια αυτό που σε τρομάζει τόσο πολύ;

ΣΚΙΑ 3:

Και σίγουρα δεν είναι το ότι απλώς είναι παιδί...

ΣΚΙΑ 1: (Δειλά με τρεμάμενη φωνή.)

Ε...να... δεν μπορεί να το βλέπω μόνο εγώ; Κοιτάζτε το καλά, προσεκτικά...

ΣΚΙΑ 2:

Ναι και;

ΣΚΙΑ 1: (Σκύβει προς το έδαφος κοιτώντας καλύτερα το παιδί χωρίς όμως να αφήνει τα χέρια της από τον κύκλο.)

Είναι κάτι που το μυαλό δεν μπορεί να αντιληφθεί... μια εικόνα τρομακτική και εχθρική... μα δεν ξέρω πως να σας το εξηγήσω... **(παίρνει μία βαθιά ανάσα και συνεχίζει)** κοιτάω εδώ, κοιτάω εκεί, ψάχνω να βρω από που να κάνω την αρχή για να σας πω γιατί φοβάμαι αυτό το παιδί. Ίσως είναι η μυρωδιά, ίσως είναι η όψη... ξένο άρωμα μυρίζω και να με θυμηθείτε. Τέτοια μορφή δεν συναντώ συχνά εδώ... ακούστε με σας λέω μη πλησιάζετε. Πώς μπορείτε με σιγουριά να ξέρετε πως είναι καλό;

ΣΚΙΑ 2: (Με θάρρος.)

Δεν χρειάζεται να ξέρω... μα πραγματικά, δεν μπορείς εσύ να φανταστείς αν ένα μικρό, μικρούτσικο παιδάκι είναι ικανό να σου κάνει κακό; Εμένα άλλο με ανησυχεί. Πώς βρέθηκε εδώ; Και τώρα τι να το κάνουμε; **(αποκρίνεται στην σκιά 3)** Πες κι εσύ τίποτα μη στέκεσαι έτσι!

ΣΚΙΑ 3:

Από πού λέτε να ήρθε ένα τόσο παράξενο παιδί;

ΣΚΙΑ 2:

Πού να ξέρω; Άλλο σε ρώτησα εγώ! Τι να το κάνουμε;

ΣΚΙΑ 1: (Με απαλή και δειλή φωνή.)

Κάποτε είχα ακούσει ότι κάτι παράξενα παιδιά κατέβηκαν από τα βουνά...

ΣΚΙΑ 3:

Μα πώς έγινε αυτό;

ΣΚΙΑ 2: (Με ειρωνεία.)

Φύτρωσαν σαν αγριόχορτα!

ΣΚΙΑ 1:

Πίσω από πέτρες, κάτω από δέντρα, μέσα σε ρυάκια ήταν κρυμμένα και τώρα έφτασαν εδώ.

ΣΚΙΑ 3:

Σωστά! Θυμάστε τι είχαν πει κάποτε οι ψαράδες...;

ΣΚΙΑ 2: (Χαμηλόφωνα.)

Θα έπρεπε;

ΣΚΙΑ 3:

Όταν τα δίχτυα πήγαν να τραβήξουν στη στεριά μέσα στα ψάρια βρήκαν και παιδιά. Εκεί που έσκαγε το κύμα, πάνω στην ακτή η θάλασσα είχε ξεβράσει κι άλλα σαν αυτά τα παιδιά. Σαν κι εκείνα από τα βουνά.

ΣΚΙΑ 2:

Με το «δικό μας» το παιδί όμως τι θα γίνει;

ΣΚΙΑ 1:

Πολλά λένε για αυτά! Εγώ δεν θέλω να ανακατευτώ...

ΣΚΙΑ 3:

Μα δεν θα ήθελες να μάθεις έστω ποιο είναι το όνομα του;

ΣΚΙΑ 2:

Άφησέ το σε εμένα. Θα του μιλήσω εγώ. (στρέφει το βλέμμα του προς το παιδί) Ε, εσύ! Με ακούς; Έλα τώρα, μη με αγνοείς! Σου μιλάω! Απάντησέ μου!

ΣΚΙΑ 3:

Άδικα του μιλάς. Αφού λέξη τόση ώρα δεν έχει πει.

ΣΚΙΑ 1:

Λέτε μήπως στ' αλήθεια να μην ακούει;

ΣΚΙΑ 3:

Άστο σου λέω...μάταια προσπαθείς!

ΣΚΙΑ 2:

Γιατί δεν μου μιλάς; Πες μου μόνο αν με ακούς... (ανυπόμονα). Κάνε κάτι, κούνα το κεφάλι.

ΣΚΙΑ 1:

Πώς έφτασες εδώ;

Η σκιά 2 τραβά με δύναμη το χέρι της σκιάς 3, προσπαθώντας να απελευθερωθεί και να αγγίξει το παιδί.

ΣΚΙΑ 3:

Τι κάνεις εκεί;! Σταμάτα!

ΣΚΙΑ 2:

Δεν μπορώ να περιμένω εγώ μέχρι να μας μιλήσει το μουγκό! Σα να 'χει πιει το αμίλητο νερό. Ούτε με το καλό, ούτε με το κακό, τι θέλει πια;

ΣΚΙΑ 1:

Ηρεμήστε μπορεί να νομίζει ότι του φωνάζετε. Άμα εξαγριωθεί; Τι θα κάνουμε τότε;

ΣΚΙΑ 2: (Υποτιμητικά.)

Ποιο; Αυτό; Αυτό το μικρό...μουγκό...παιδί;

ΣΚΙΑ 3:

Είναι πολλά που αναρωτιέμαι κι εγώ... αλλά δεν ξέρω απάντηση πού θα βρω... γιατί να έρθουν τα παιδιά, απ' το νερό κι απ' τα βουνά;

ΣΚΙΑ 1:

Γι' αυτό ακριβώς πάμε να φύγουμε κι άσε μας κι εσύ με τις ομοιοκαταληξίες σου...

ΣΚΙΑ 2:

Εγώ θα μείνω!

ΣΚΙΑ 1 και ΣΚΙΑ 3:

Μα γιατί;

ΣΚΙΑ 2:

Θα μείνω μέχρι να μου μιλήσει. Κι ας πάρει δέκα μέρες!

ΣΚΙΑ 3:

Μου φαίνεται τα λογικά σου τα 'χεις χάσει... θυμήσου τι έχουν πει: «Τα παιδιά απ' το νερό κι απ' τα βουνά δεν ξέρουμε τελικά για το τι είναι ικανά».

ΣΚΙΑ 1:

Και μου λες τώρα πως μετά από αυτό θέλεις να μείνεις εδώ;

ΣΚΙΑ 2:

Ναι, καλά, όλοι κάτι τέτοιες φήμες βγάζουν για αυτά τα παιδιά, αλλά μέχρι να το δω με τα δικά μου τα μάτια αυτό το (ειρωνικά) «τι είναι ικανά» δεν φεύγω από εδώ!

ΣΚΙΑ 1:

Ωραία λοιπόν, κι εγώ αποχωρώ!

Η σκιά 1 προσπαθεί να φύγει από τον κύκλο αλλά την τραβά πίσω η σκιά 3.

ΣΚΙΑ 3: (Έντονα.)

Κανείς δεν θα πάει πουθενά! **(χαμηλώνει τη φωνή της)** Κοιτάζτε το ξανά. Έχετε δει ποτέ τέτοια χαρακτηριστικά; Τέτοια μάτια; Τέτοια μαλλιά; Σίγουρα δεν θα 'ναι από 'δω κοντά...

ΣΚΙΑ 1:

Το είπαμε αυτό! Γιατί το υπεραναλύεις; Δεν βγαίνει κάτι από όλο αυτό και το ξέρουμε καλά κι οι δυο... χρόνο δεν πρέπει να σπαταλάμε.

ΣΚΙΑ 2:

Δεν ξέρω για εσάς...μα εγώ δεν το φοβάμαι.

ΣΚΙΑ 3:

Μήπως να το αφήσουμε; Ίσως φοβάται εκείνο.

ΣΚΙΑ 1:

Ίσως αν λίγο την πλάτη μας γυρίσουμε...να πει κάτι σιγανά.

ΣΚΙΑ 3:

Όχι απότομα! Προσεκτικά.

ΣΚΙΑ 1:

Δεν είναι ασφαλή αυτά τα παιδιά.

Οι Σκιές με απαλές κινήσεις γυρίζουν την πλάτη τους στο παιδί και κοιτούν από την έξω πλευρά του κύκλου.

Το παιδί ανασηκώνει αργά και δειλά το κεφάλι του και κοιτά με απορία και φόβο γύρω του.

ΠΑΙΔΙ: (Ψιθυριστά.)

Τι πλάσματα είναι αυτά; Δεν μου φαίνονται και πολύ φιλικά... μόνο μη τολμήσω ανάσα να βγάλω πιο δυνατά, μήπως με πλησιάσουν. Φοβάμαι.

Η σκιά 1 γυρνά ξαφνικά κοιτώντας στο μέσα μέρος του κύκλου.

ΣΚΙΑ 1:

Το ακούσατε αυτό;

ΣΚΙΑ 2:

Ποιο;

ΣΚΙΑ 1:

Κάτι μικρό, ψιθυριστό...

ΣΚΙΑ 2:(Ειρωνικά.)

Στο τέλος θα μας πεις ότι ακούς και το πέταγμα της μύγας!

ΣΚΙΑ 3:

Τώρα γιατί φέρεσαι έτσι; Νομίζεις αξίζει μεταξύ σας να μαλώνετε; Τόση ώρα απλώς χάνουμε χρόνο. Παιδιά και βουνά και θάλασσες...

ΣΚΙΑ 2:

Δεν συζητάω μαζί σας άλλο! Και τι παρακαλώ θέλουν αυτά τα παιδιά; Δεν ήθελαν να ζουν εκεί στη θάλασσα και τα βουνά; Ήρθαν εδώ ζητώντας τί; Γιατί δεν γυρνούν πίσω στη δική τους γη;

Όλες οι σκιές γυρνούν κοιτάζοντας το μέσα μέρος του κύκλου.

Κάνουν όλες ταυτόχρονα ένα μικρό βήμα μπροστά κλείνοντας λίγο τον κύκλο.

ΣΚΙΑ 2:

Άκου με καλά... προσεκτικά. Σε εσένα μιλάω, ναι! Δεν ανήκεις εδώ και το ξέρουμε και οι δυο!

ΣΚΙΑ 3:

Το είχα ξαναπεί. Δεν ανήκουν στον τόπο μας αυτά τα χαρακτηριστικά!

ΣΚΙΑ 1:

Και γιατί δεν μας μιλάς; Τρόπους δεν σου έμαθε κανείς;

ΠΑΙΔΙ: (Δειλά και ψιθυριστά.)

Δεν ήρθα από τη θάλασσα...(μικρή παύση) ούτε απ' τα βουνά...

ΣΚΙΑ 2:

Είδατε πως έχει και γλώσσα και μιλιά!

ΣΚΙΑ 1:

Ίσως να φοβόταν τελικά...

ΣΚΙΑ 3:

Μήπως όμως εμείς να πηγαίνουμε σιγά – σιγά; Ο ήλιος δεν θα μείνει και για πολύ ακόμη ψηλά.

ΣΚΙΑ 2:

Τώρα θα φύγουμε; Τώρα που μας μίλησε;

ΣΚΙΑ 1:

Μάλλον έχει δίκιο. Δεν θυμάσαι την τελευταία φορά που αργήσαμε και έπιασε βροχή δυνατή και τρέχαμε τον δρόμο για να βρούμε;

ΣΚΙΑ 3:

Ακούστε με λοιπόν έχει πάει ήδη αργά...

ΣΚΙΑ 2:

Πάμε, αφού το λέτε εσείς.

Οι σκιές απομακρύνονται από το παιδί και γυρνούν κοιτώντας το έξω μέρος του κύκλου και φεύγει η κάθε μία σε διαφορετική κατεύθυνση. Το παιδί σηκώνει αργά το κεφάλι του.

ΠΑΙΔΙ: Πρέπει να έχουν φτάσει ήδη μακριά ή μήπως είναι κρυμμένες εδώ κοντά; Μήπως να περιμένω η νύχτα η βαθιά να έρθει κι έπειτα να σηκωθώ;

(Το παιδί κοιτάζει γύρω του ανήσυχα προσπαθώντας να διακρίνει κάποια από τις σκιές.)

Ήρθε η ώρα η μέρα για μένα να αρχίσει η σκοτεινή... τον ήλιο σπάνια τον βλέπω από τότε που ήρθα σε αυτήν εδώ τη γη. Είδα πράγματα που δεν είχα ποτέ στην ζωή μου ξαναδεί. Οι άνθρωποι εδώ είναι σκοτεινοί. Σαν σκιές τυλίγουν το φως. Φοβάμαι μήπως η νύχτα δεν μου φτάσει τη δική μου ιστορία να θυμηθώ μήπως μπορέσει ο ύπνος να με πάρει πριν έρθουν οι άλλοι εδώ... Όμορφα ήτανε αυτό δεν το ξεχνώ ποτέ. «Η πιο όμορφη πόλη του κόσμου», αυτό έλεγε πάντα ο μπαμπάς. Μια πόλη με μικρά σπίτια. Το καθένα είχε το δικό του ξεχωριστό χρώμα. Δεν έβρισκε το μάτι σου δύο ή τρία ίδια! Μια πόλη όλη φως. Σπάνια έβρεχε δυνατά, μονάχα κάτι ψιγάλες τον Νοέμβρη, αλλιώς κάθε μέρα ήταν σαν άνοιξη. Ήταν χτισμένη ανάμεσα σε δυο πελώρια βουνά κι όμως είχε τη θάλασσα κοντά. Όμορφα μέρη όλα αυτά μα εμένα η αγάπη μου δεν ήταν ούτε η θάλασσα, ούτε τα πράσινα βουνά. **(με μεγαλύτερο ενθουσιασμό)** Μέσα κρυμμένο σε ένα μονοπάτι, πνιγμένο στην τσουκνίδα και τ' αγριόχορτο υπήρχε ένα ρυάκι με έναν μικρό καταρράκτη στο τέλος. Εκεί πάντοτε όλα έμοιαζαν διαφορετικά. Πιο ήσυχα από της πόλης τα μικρά στενά... Όταν διψούσαν τα σπουργίτια μαζεύονταν όλα προς τα 'κει. Έμενα τότε ν' ακούω το τραγούδι το δικό τους. Δεν έμοιαζε με εκείνο που έβγαζε το παλιό πικάπ της γιαγιάς ούτε με εκείνο που ακούγονταν στο αυτοκίνητο της μαμάς όταν με πήγαινε νυσταγμένο στο σχολείο. Όμορφη πόλη... πανέμορ...

Οι σκιές εμφανίζονται και τρέχουν όλες γρήγορα προς το μέρος του παιδιού.

ΣΚΙΑ 2:

Το ήξερα ότι θα ήταν εδώ!

ΣΚΙΑ 1:

Κι εγώ που νόμιζα πως ήταν κάτι σημαντικό...

ΣΚΙΑ 3:

Δε μου λες; Γιατί μας κουβάλησες μέχρι εδώ; Ούτε ξημερώματα δεν είναι ακόμη...

ΣΚΙΑ 2:

Δε μπόρεσα μάτι να κλείσω...

ΣΚΙΑ 1:

Ούτε εσύ;

ΣΚΙΑ 3:

Ούτε εγώ...

ΣΚΙΑ 2:

Μια σκέψη στριφογύριζε στο μυαλό μου σα τρελή. Αν αυτό εδώ το παιδί είχε έρθει στους σπιτιού μου την αυλή κι αν μέσα στη νύχτα την πόρτα άνοιγε στο σπίτι μέσα για να μπει; Ο φόβος ξύπνιους μας κρατούσε όλους και...

ΣΚΙΑ 3: (Αγανακτισμένη.)

Γι' αυτό μας έφερες εδώ;

ΣΚΙΑ 1:

Από φόβο μη σου επιτεθεί ένα μικρό...μουγκό...παιδί;

ΣΚΙΑ 3:

Στάσου, στάσου μια στιγμή εσύ δεν ήσουν που έλεγες το προηγούμενο πρωί ότι εμείς οι δυο φοβόμαστε ένα απλό παιδί;

ΣΚΙΑ 1:

Χα! Για δες. Μάλλον κάποιος άλλος άρχισε να φοβάται τώρα πιο πολύ...

Οι σκιές κάνουν όλες μια παύση κοιτώντας με περιέργεια η κάθε μία το παιδί που βρίσκεται τυλιγμένο, με κολλημένα τα πόδια στο στήθος του, στο έδαφος.

ΣΚΙΑ 3:

Ακούστε με. Πάμε να φύγουμε. Χάνουμε τον ύπνο μας και γιατί; Για αυτό εδώ το αμίλητο παιδί;

ΣΚΙΑ 1:

Όπως είπες το πρωί δεν υπάρχει λόγος να φοβάται κανείς. Πάμε να φύγουμε. Θα πάνε όλα καλά θα δεις.

ΣΚΙΑ 2:

Δεν θέλω να το παραδεχτώ αλλά νομίζω πως έχετε δίκιο... εξάλλου αξία δεν έχει ούτε λίγη αυτό το περίεργο παιδί. Ίσως να μην είναι καν στην πραγματικότητα παιδί.

ΣΚΙΑ 1:

Έλα, πάμε...

Οι σκιές βαδίζουν αργά, απομακρύνονται από το παιδί και φεύγουν από τη σκηνή.

ΠΑΙΔΙ: (Σηκώνει ξανά με φόβο το κεφάλι του προσπαθώντας να σιγουρευτεί για το αν είναι μόνο και πάλι.)

Ποιος ξέρει άραγε πως γλίτωσα αυτή τη φορά; Μια κουβέντα ακόμη και θα με είχαν ακούσει. Ένιωσα σα να πάγωσε ο χρόνος για μια στιγμή. Φοβάμαι... φοβάμαι τόσο πολύ. Αν με ακούσουν ιδέα δεν έχω για το τι μπορεί να συμβεί. Για αυτό εγώ από εδώ δεν θα κουνηθώ. Εδώ θα μείνω σαν βράχος ζωντανός. Έτσι κι αλλιώς δεν ξέρω που να πάω, το μέρος είναι ξένο και οι άνθρωποι... ας μη μιλήσω για αυτούς. Μόνο ανθρώπους δεν μπορώ να τους ονομάσω. Θα κλείσω τα μάτια μου μέχρι το πρωί, θα θυμηθώ εκείνο το τραγούδι του μπαμπά που κάθε νύχτα τραγουδούσε, πριν σβήσει το φως του διαδρόμου...

Με σιγανή τραγουδιστή φωνή.

Σαν έρθει η νύχτα κι η σκοτεινιά,
Σαν απλωθεί η σιγαλιά,
Σαν σβήσει ο ήλιος
Κλείστε τα μάτια, σφιχτά
Μη φοβηθείτε
Θα είμαι εκεί
Θα είμαι εκεί
Θα πολεμώ τις μάγισσες και τις φωτιές
Θα είμαι εκεί
Θα είμαι εκεί
Μες τη βραδιά, τη σκοτεινιά
Θα είμαι εκεί

Το παιδί σκύβει το κεφάλι, κλείνει τα μάτια και αποκοιμάται στο έδαφος.

Μετά από λίγο εμφανίζονται οι σκιές περπατούν γρήγορα στη σκηνή πλησιάζοντας το παιδί.

ΣΚΙΑ 1:
Τα μάθατε;

ΣΚΙΑ 2:
Τι να μάθουμε;

Το παιδί αρχίζει να ξυπνά από τις φωνές των σκιών.

ΣΚΙΑ 3:
Ένα από 'κείνα τα παιδιά που είχαν φτάσει στην ακτή, έκλεψε ε...

Οι σκιές 1 και 2 σταματούν να περπατούν απότομα και έπειτα από λίγο και η σκιά 3.

ΣΚΙΑ 2:

Τι έκανε;

ΣΚΙΑ 1:

Πώς είπες;

ΣΚΙΑ 3:

Όπως το ακούτε. Πριν ακόμη χαράξει το φως το πρωινό, πριν καν φανεί ο ήλιος πίσω από τον λόφο, πριν καλά-καλά ξεθωριάσει το σκοτάδι...

ΣΚΙΑ 2:

Απότομα. Φτάνει πια με την ποίηση!

ΣΚΙΑ 3:

Έλεγα λοιπόν... μπήκε μέσα στο μαγαζί του κυρ' Δημήτρη και έκλεψε από αυτόν τρία ψωμιά. Όχι ένα, όχι δύο, μα τρία ολόκληρα φρέσκα ψωμιά! Αν είναι δυνατόν!

ΣΚΙΑ 2:

Είδατε εγώ σας το έλεγα!

ΣΚΙΑ 1:

Μη μιλάς εσύ. Στην αρχή άλλα έλεγες και τώρα άλλα κάνεις...

ΣΚΙΑ 3:

Εγκληματίες πραγματικοί, και είναι μονάχα παιδιά... τι να πω; Αναρωτιέμαι μόνο ποιος άραγε να τα μεγάλωσε αυτά;

ΣΚΙΑ 1: (Σκύβει αργά προς το εσωτερικό μέρος του κύκλου κοιτώντας το παιδί.)

Εμάς πάντως το δικό μας το παιδί ήσυχο κάθεται...

ΣΚΙΑ 2:

Ναι, ναι ώσπου να κάνει τη ζημιά και μετά να μας δω.

ΣΚΙΑ 3:

Δε νομίζω... από χτες τη νύχτα στο ίδιο μέρος βρίσκεται. Δεν πιστεύω πως είναι ικανό για κάτι κακό...

ΣΚΙΑ 2:

Όταν θα έρθει η ώρα εμένα θα με θυμηθείτε! Δεν τα θέλω εδώ αυτά τα παιδιά!

ΣΚΙΑ 1:

Και τι να κάνουμε; Να τα διώξουμε; Πού θα τα βρούμε όλα μαζί;

ΣΚΙΑ 2:

Δεν ξέρω πως και τι, πάντως δεν θέλω εδώ κανένα! **(δείχνοντας το παιδί με το δάκτυλο.)** Ούτε αυτό!

ΣΚΙΑ 1:

Ξέρω τι θα κάνουμε! Ελάτε!

Οι σκιές πλησιάζουν το παιδί και το σέρνουν μέχρι την άκρη της σκηνής και φτιάχνουν ένα ημικύκλιο γύρω από αυτό.

ΣΚΙΑ 2:

Μάθε λοιπόν ότι κανείς δεν θέλει ένα τέτοιο παιδί! Ένα παιδί κλέφτη! Ένα παιδί όπως εσύ!

ΣΚΙΑ 3: **(Δείχνοντας μπροστά με το αριστερό χέρι.)**

Κοίτα γύρω σου. Δες όλα τ' άλλα τα παιδιά είναι...

ΣΚΙΑ 2: **(Διακόπτει τα λόγια της σκιάς 3.)**

Τα παιδιά αυτής της γης!

ΣΚΙΑ 3:

Εσύ δεν είσαι σαν αυτά.

ΣΚΙΑ 1: **(Δείχνοντας μπροστά με το δεξί χέρι.)**

Κοίτα γύρω σου είναι όλα χαμογελαστά, όλα με μάτια φωτεινά.

ΣΚΙΑ 3:

Κι εσύ... αχ εσύ μέρα-νύχτα στο χόμα τυλιγμένο σαν...σαν...

ΣΚΙΑ 2: **(Με δυνατή φωνή.)**

Σαν εκείνα τα μικρά τα τέρατα του εδάφους. Ένα σκουλήκι με ανθρώπινη μορφή! Εσύ και όλα αυτά που ήρθαν από τη θάλασσα κι απ' τα βουνά!

ΣΚΙΑ 1: **(Ψιθυρίζοντας στο αυτί του παιδιού.)**

Γι' αυτό μείνε μακριά από τα δικά μας τα παιδιά.

ΣΚΙΑ 3:

Ποιος ξέρει άλλωστε τι κουβαλάς από όπου έχεις έρθει τέλος πάντων;

ΣΚΙΑ 1:

Τι έχουν φταίξει τα δικά μας τα παιδιά;

ΣΚΙΑ 3:

Σίγουρα είναι πιο φιλικά από εσένα!

ΣΚΙΑ 2: **(Χάνει την υπομονή της και σπρώχνει με δύναμη το παιδί στο έδαφος.)**

Ούτε μιλιά, ούτε λαλιά! Μα, τι είσαι τελικά;

Γίνεται μία μικρή παύση. Το παιδί τυλίγεται και πάλι σε εμβρυακή στάση στο έδαφος και παραμένει ακίνητο χωρίς να απαντά στις σκιές που το περιφρονούν.

ΣΚΙΑ 2:

Φεύγω αμέσως! Πρέπει στον κόσμο ν' ακουστεί ότι υπάρχει κι εδώ ένα τέτοιο παιδί.

ΣΚΙΑ 1:

Πήγαινε μπορεί έτσι τον κίνδυνο κι οι άλλοι να μάθουν κι εμείς και τα παιδιά μας να σωθούμε! Πηγαίνετε μαζί και θα μείνω εγώ εδώ μαζί του να προσέχω μη τυχόν φύγει από εδώ.

ΣΚΙΑ 3:

Σίγουρα θα 'σαι καλά χωρίς εμάς;

ΣΚΙΑ 1:

Πηγαίνετε σας λέω για 'μένα μην ανησυχείτε. Πηγαίνετε και μην αργήσετε. Μη μας βρει ξανά η νύχτα...

Οι σκιά 2 και η σκιά 3 φεύγουν από τη σκηνή τρέχοντας σε δύο διαφορετικές κατευθύνσεις και χάνονται.

ΣΚΙΑ 1: (Περπατά ανήσυχα γύρω από το παιδί χωρίς να πλησιάζει πολύ κοντά. Φαίνεται να θέλει να του μιλήσει, αλλά συνεχώς διστάζει.)

Και τώρα ήμαστε μόνοι μας... κι έχω τόσα να σου πω. Δες τι έχεις κάνει κι εσύ και τα άλλα τα παιδιά. Ήρθατε εδώ σε έναν τόπο όμορφο κι ειρηνικό και φέρατε μαζί σας το σκοτάδι και τον φόβο. Για έγκλημα δεν είχε ακουστεί ξανά εδώ και πόσα χρόνια. Μα την ώρα και τη στιγμή που κατέφτασαν τα σκοτεινά παιδιά σαν χαλάζι δυνατό έπεσε από τον μαύρο ουρανό ο φόβος στους ανθρώπους τους δικούς μας. **(μικρή παύση)**. Είναι κάτι στη φύση σας, κάτι στη μυρωδιά σας, κάτι στη όψη σας που τον φόβο και τον τρόμο παντού σκορπά. Στέκεστε εδώ σαν λύκοι μέσα στα λευκά πρόβατα, περιμένοντας τη στιγμή να επιτεθείτε! Τέρατα είστε εσείς, όχι παιδιά. Και το έλεγε ο κόσμος μα εγώ δεν άκουγα... **(η σκιά κάθεται στο έδαφος λίγο πιο κοντά στο παιδί)**. Θα σου φανεί περίεργο αλλά κάποτε σας υποστήριζα, κάποτε κρυφά, κάποτε φανερά. Όλο αυτό ήταν πριν... πριν δω καθαρά, ότι εσείς δεν είστε παιδιά. Μήτε σπίτι, μήτε γονείς μόνο παιδιά δεν θα σας έλεγε κανείς. Θυμάμαι να λέω σε όλους πως πρέπει λύπηση να δείξουμε γιατί κι εσείς είστε παιδιά, ίσως και σαν τα δικά μας. Μα τώρα... αχ τώρα μπορώ να δω πόσο μα πόσο λάθος έκανα. Άκου αυτό που θα σου πω και βάλε' το καλά στο δικό σου το μυαλό! Δεν θα γίνεις ποτέ κανονικό παιδί, ούτε άνθρωπος. Σαν ψάρι έξω από το νερό σου θα σπαρταράς για μια ολόκληρη ζωή... ούτως ή άλλως σύντομα θα έχεις χαθεί. Κι εσύ και όλα τα άλλα...

ΣΚΙΑ 2: (Βγαίνει τρέχοντας στη σκηνή και τρέχει προς το μέρος της σκιάς 1.)

Φύγε! Φύγε μακριά!

ΣΚΙΑ 1: (Σηκώνεται και απομακρύνεται γρήγορα από το παιδί.)

Τι έγινε; Τι έγινε; Γιατί τρέχεις και φωνάζεις;

ΣΚΙΑ 3: (Εμφανίζεται και αυτή τρέχοντας πίσω από τη σκιά 2.)

Εγώ θα σου πω τι έγινε... **(βαριανασαίνει προσπαθώντας να ηρεμήσει από το τρέξιμο)**. Όταν φτάσαμε στην πόλη είδαμε το δικό σου το παιδί. Δεν θα το πιστέψεις μα περπατούσε μαζί μένα από αυτά τα τέρατα από τη χώρα την ξενική... φωνάξαμε, φωνάξαμε, μα μάταιο ήταν δεν μας άκουσε. Φοβηθήκαμε δεν ξέραμε τι να κάνουμε. Έμοιαζε επικίνδυνο πολύ. Τόσο τρομακτικό στην όψη πόσο μάλλον στην σκέψη.

ΣΚΙΑ 2:

Γι' αυτό τρέξαμε ως εδώ εσένα να βρούμε, τα νέα τα φριχτά να σου πούμε. Τώρα αν φύγεις ίσως να προλάβεις να το δεις! Πήγαινε να το πάρεις από 'κει το δικό σου το παιδί!

ΣΚΙΑ 3:

Πήγαινε κι εμείς εδώ θα μείνουμε. **(δείχνει το παιδί με το χέρι)** Θα φροντίσουμε αυτό εδώ να μη πάει πουθενά. Τ' ακούς που-θε-να!

ΣΚΙΑ 1: **(Γονατίζει στο πάτωμα σε μεγάλη απόσταση από το παιδί και το βλέμμα του χάνεται προς το κοινό.)**

Αλίμονο... αλίμονο την ώρα και τη στιγμή που ήρθανε εδώ! Αυτά τα παιδιά από τη θάλασσα κι απ' τα βουνά! Όποιο πειράζει το δικό μου το παιδί άλλη μέρα δεν θα ζήσει για να δει! **(σηκώνεται γρήγορα και φεύγει τρέχοντας πηγαίνοντας να βρει το παιδί της)**.

Οι σκιές 2 και 3 στέκονται και κοιτούν για μία στιγμή το παιδί έπειτα κοιτάζει η μία την άλλη και αρχίζουν να κατευθύνονται προς το παιδί. Πιάνει η σκιά 2 το παιδί από τα χέρια και το σέρνει στο έδαφος οδηγώντας το ξανά στο κέντρο της σκηνής.

ΠΑΙΔΙ:

Μη σταμάτα! Άσε με να φύγω! Εγώ δεν έχω κάνει τίποτα!

ΣΚΙΑ 2:

Ωστε μιλάς τελικά!

ΣΚΙΑ 3:

Ούτε μουγκό, ούτε κουφό...

ΠΑΙΔΙ:

Όχι, όχι, αφήστε με να φύγω δεν θα σας ενοχλήσω σας το υπόσχομαι!

ΣΚΙΑ 2: **(Σπρώχνει το παιδί στο έδαφος.)**

Τώρα εδώ θα μείνεις δεν θα πας πουθενά!

ΣΚΙΑ 3:

Δεν θα σε αφήσουμε ούτε να κλέψεις, ούτε να πειράξεις κανένα παιδί ξανά!

ΣΚΙΑ 2:

Τώρα ήρθε η ώρα να δεις καλά ότι θέση δεν έχει κανένα σας εδώ!

ΠΑΙΔΙ:

Θα φύγω, θα φύγω μακριά δεν θα σας ενοχλήσω ποτέ, ποτέ, ποτέ!

ΣΚΙΑ 2:

Τώρα είναι αργά!

Οι σκιές 2 και 3 αρχίζουν να χτυπούν ρυθμικά τα χέρια τους και να γυρίζουν γύρω από το παιδί. Το παιδί προσπαθεί να ξεφύγει αλλά δεν μπορεί να βρει τρόπο να περάσει ανάμεσα από τις σκιές. Στο χτύπημα των χεριών προστίθεται και ένας βόμβος καθώς οι σκιές μουρμουρίζουν.

ΣΚΙΑ 2: (Μουρμούρισμα.)

Τέρας είσαι δεν είσαι παιδί...

ΣΚΙΑ 3: (Μουρμούρισμα.)

Δεν ανήκεις σε αυτήν εδώ τη γη...

ΣΚΙΑ 2: (Μουρμούρισμα.)

Φύγε, φύγε μακριά!

ΣΚΙΑ 3: (Μουρμούρισμα.)

Δεν μπορείς να κρυφτείς πια!

ΣΚΙΑ 2: (Μουρμούρισμα.)

Όλοι ξέρουνε τι είσαι...

Οι σκιές 2 και 3 συνεχίζουν να επαναλαμβάνουν τα παραπάνω λόγια και να χτυπούν τα χέρια ρυθμικά, κινούμενες γύρω από το παιδί. Το παιδί φοβισμένο κάθεται στο έδαφος και κλείνει τα αυτιά του με τα δύο του χέρια, έτσι ώστε να μην ακούει το μουρμουρητό και τα χτυπήματα των σκιών.

Ξαφνικά από την άκρη της σκηνής αρχίζει να βγαίνει η σκιά 1. Με βλέμμα χαμένο περατά προς την κατεύθυνση των σκιών 2 και 3, χωρίς να λείει τίποτα. Οι σκιές 3 και 2 σταματούν απότομα το μουρμούρισμα.

ΣΚΙΑ 3:

Γύρισες ;

ΣΚΙΑ 2:

Όλα εντάξει;

ΣΚΙΑ 3:

Είστε όλοι καλά;

ΣΚΙΑ 1: (Αρνείται να απαντήσει στις ερωτήσεις των άλλων σκιών. Στέκεται και κοιτάει το κενό. Μετά από λίγο στρέφει το κεφάλι της προς το παιδί και βαδίζει προς το μέρος του και αρχίζει να μιλάει.)

Ανάθεμα την ώρα και τη στιγμή που έφτασα... τι να δω;

ΣΚΙΑ 3:

Τι είδες ;

ΣΚΙΑ 1:

Αλίμονο... τι είδαν τα μάτια μου!

ΣΚΙΑ 2:

Τί είδαν αυτό ρωτάμε κι εμείς.

ΣΚΙΑ 1:

Είναι παντού... στο δρόμο μου μόνο συνάντησα καμία δεκαριά. Και δεν είναι μόνο αυτό. Έφταναν κι άλλα από τη θάλασσα. Μικρά και μεγάλα. **(κάνει μία μικρή παύση)** Και τι να κάνω κι εγώ; Το μόνο που σκεφτόμουν ήταν το δικό μου το παιδί. Ξεκίνησα λοιπόν να ψάχνω, μα δεν μπορούσα να το βρω... μέσα στον πανικό μου άρχισα να φωνάζω το όνομά του. Δεν μπορείτε να φανταστείτε που το βρήκα.

ΣΚΙΑ 2 και ΣΚΙΑ 3:

Πού;

ΣΚΙΑ 1:

Ένα από αυτά... αυτά τα παιδιά που βγήκαν από τη θάλασσα κρατούσε το καπέλο που του έδωσα το πρωί. Το πήρε...

ΣΚΙΑ 2 και ΣΚΙΑ 3:

Το πήρε;

ΣΚΙΑ 2:

Άκουσα καλά;

ΣΚΙΑ 3:

Το πήρε; Δεν είμαστε καλά...

ΣΚΙΑ 1:

Πάλι καλά που ήταν μόνο αυτό. Ποιος ξέρει τι θα γινόταν αν δεν έφτανα εκεί εγκαίρως...

ΣΚΙΑ 3:

Ούτε να το σκέφτομαι δεν θέλω.

ΣΚΙΑ 2:

Και τι έκανες τελικά;

ΣΚΙΑ 1: (Διστάζει να μιλήσει. Σκύβει το κεφάλι. Ωστόσο, μετά από λίγο αρχίζει να σηκώνει αργά το κεφάλι του και απαντά.)

Όταν το είδα από μακριά, νόμισα ότι δεν έβλεπα καλά. Έπειτα πήγα πιο κοντά... Όταν πλέον ήμουν σίγουρος, έτρεξα τόσο γρήγορα. Φοβήθηκα μήπως συμβεί κάτι στο δικό μου το παιδί. Φοβήθηκα μήπως αυτό το ξένο, το περίεργο παιδί εκεί στα καλά του καθουμένου του επιτεθεί. Φτάνω λοιπόν, αρπάζω το παιδί μου, πάω να φύγω και αυτό μας ακολουθεί. Τότε... ανάθεμα την ώρα που γύρισα πίσω μου...

ΣΚΙΑ 3:

Τότε τι;

ΣΚΙΑ 1:

Πήρα μία πέτρα και την πέταξα δυνατά.

ΣΚΙΑ 2 και ΣΚΙΑ 3: (Με έκπληξη και φόβο.)

Α!

Μεγάλη παύση.

ΣΚΙΑ 1:

Δεν είδα αν το πέτυχα... δεν μπορούσα να δω από τον κόσμο. Είχε πλημμυρίσει η ακτή ανθρώπους. Έτρεξα όσο πιο δυνατά μπορούσα, άφησα το παιδί στο σπίτι κι ήρθα εδώ... δεν θα άντεχα στιγμή ακόμη.

Όλες οι σκιές μένουν ακίνητες καμία δεν μιλά. Μόνο κοιτά η μία την άλλη, χωρίς όμως να κινούνται από τη θέση τους. Μέσα στην ησυχία το παιδί βρίσκει την ευκαιρία να γλιστρήσει ανάμεσα στις σκιές και να προσπαθήσει να φύγει. Δεν τα καταφέρνει όμως.

ΣΚΙΑ 2:

Πού νομίζεις ότι πηγαίνεις εσύ;

ΣΚΙΑ 3:

Τόσο εύκολα νομίζεις πως θα γλιτώσεις;

ΣΚΙΑ 1:

Δεν θα πας πουθενά!

Οι σκιές αρχίζουν να τραγουδούν όλες μαζί ένα τραγούδι, το οποίο επαναλαμβάνεται συνεχώς, καθώς σχηματίζουν έναν κλειστό κύκλο γύρω από το παιδί. Το παιδί προσπαθεί με τα χέρια του να σπάσει τον κύκλο που έχουν δημιουργήσει οι σκιές. Συνειδητοποιεί ότι είναι αδύνατο αρχίζει να γυρίζει αγκωμένο γύρω από τον εαυτό του. Σταματά και κλείνει τα αυτιά του με τα χέρια για να μην ακούει το τραγούδι των σκιών. Μετά από λίγο αρχίζει να τραγουδά το νανούρισμα παράλληλα με τις φωνές των σκιών, ενώ εκείνες συνεχίζουν το τραγούδι. Τραγουδάνε όλοι μαζί ταυτόχρονα.

ΠΑΙΔΙ: (Τραγουδά το νανούρισμα ταυτόχρονα με το τραγούδι των σκιών.)

Σαν έρθει η νύχτα κι η σκοτεινιά,
Σαν απλωθεί η σιγαλιά,
Σαν σβήσει ο ήλιος
Κλείστε τα μάτια, σφιχτά
Μη φοβηθείτε
Θα είμαι εκεί
Θα είμαι εκεί
Θα πολεμώ τις μάγισσες και τις φωτιές
Θα είμαι εκεί
Θα είμαι εκεί
Μες τη βραδιά, τη σκοτεινιά
Θα είμαι εκεί

ΣΚΙΑ 1 και ΣΚΙΑ 2 και ΣΚΙΑ 3: (Τραγουδούν ταυτόχρονα με το νανούρισμα του παιδιού.)

Γύρω-γύρω όλοι στη μέση ένα παιδί,
ένα παιδί μία ξένη γη
Γύρω-γύρω όλοι στη μέση ένα παιδί,
δεν ανήκει ούτε εδώ, ούτε εκεί
Γύρω-γύρω όλοι στη μέση ένα παιδί,
θέση δεν έχει πουθενά
Γύρω-γύρω όλοι στη μέση ένα παιδί,
ξένο άρωμα, ξένη φορεσιά
Γύρω-γύρω όλοι στη μέση ένα παιδί,
είναι ή δεν είναι τελικά παιδί
Γύρω-γύρω όλοι στη μέση ένα παιδί,
απ' τα βουνά και τη θάλασσα
Γύρω-γύρω όλοι στη μέση ένα παιδί,
ένα παιδί, τέρας

Το τραγούδι γίνεται συνεχώς δυνατότερο και η φωνή του παιδιού έχει αρχίσει να πνίγεται από τις δυνατές φωνές των σκιών, οι οποίες συνεχίζουν να περιστρέφονται γύρω από αυτό σε σχήμα κύκλου. Τα φώτα αρχίζουν να χαμηλώνουν και οι σκιές χαμηλώνουν τις φωνές τους. Κάποια στιγμή σταματούν και κοιτούν προς το μέσα μέρος του κύκλου προς το παιδί.

ΣΚΙΑ 1:

Και τώρα αυτό τι θα το κάνουμε;

ΣΚΙΑ 2:

Τίποτα... δεν αξίζει άλλο το χρόνο μας να σπαταλάμε.

ΣΚΙΑ 3:

Έτσι μόνο του άλλη νύχτα δεν θα αντέξει...

ΣΚΙΑ 1:

Πάμε να φύγουμε δεν κάθομαι άλλο εδώ.

ΣΚΙΑ 2:

Πάμε τους υπόλοιπους να βρούμε.

ΣΚΙΑ 3:

Πάμε κάποιος πρέπει να δώσει τέλος σε αυτή την παρωδία...

Οι σκιές αρχίζουν να φεύγουν αργά από τη σκηνή. Φεύγοντας η σκιά 2 γυρίζει, κοιτά το παιδί και το χτυπά με το πόδι στην πλάτη, γελάει δυνατά και ακολουθεί τις σκιές 1 και 2 που έχουν ήδη αρχίσει να χάνονται από τη σκηνή.

Το παιδί παραμένει ακίνητο για αρκετή ώρα χωρίς να μπορεί να μιλήσει από το φόβο του. Μετά από λίγο αρχίζει να ακούγεται ένα πολύ σιγανό κλάμα του παιδιού. Κρατά τα μάτια του με τα χέρια και κλαίει ασταμάτητα. Το κλάμα συνεχώς γίνεται όλο και πιο αδύναμο. Με δάκρυα στα μάτια σηκώνει το μισό του σώμα και παραμένει γονατισμένο στο έδαφος. Κοιτάει ευθεία μπροστά χωρίς να μιλάει, ενώ συνεχίζει να δακρύζει.

ΠΑΙΔΙ: Δεν το ήθελα... δεν ήθελα να κάνω κακό. (σκουπίζει άτσαλα με το χέρι τα μάτια του) Εγώ δεν ήθελα καν να έρθω εδώ. Ήθελα εκεί να μείνω. Στην πόλη που ήταν χτισμένη ανάμεσα σ' εκείνα τα δυο πελώρια βουνά, που είχε τη θάλασσα κοντά. Εκεί στην «πιο όμορφη πόλη του κόσμου», που έλεγε κάποτε ο μπαμπάς. Τώρα θα ήθελα το ποδήλατό μου να είχα εδώ. Παντού με πήγαινε κι ας είχε τρεις σπασμένες ακτίνες. Ακόμη και πάνω από ξύλα και βράχους περνούσε. Τίποτα δεν το σταματούσε. Μακάρι να ήξερα ποιο είναι το κακό... δεν θα το 'κανα ξανά. Το υπόσχομαι. Έτσι έλεγε η μαμά, «αν κάτι πάει ποτέ στραβά, πες ένα συγγνώμη αληθινό και μη το ξανακάνεις, όλα τότε θα είναι καλά». Μα γιατί... γιατί φέρονται έτσι στα παιδιά; Γιατί, επειδή ήρθανε από τη θάλασσα κι απ' τα βουνά; Είναι άδικο για αυτά! Φοβάμαι, αλλά ξέρω πως από εδώ θα πάω πολύ, πολύ μακριά! Θα πάρω μαζί μου κι όλα τα άλλα τα παιδιά. Μόνα δε θα τα αφήσω. Θα πάμε τότε όλοι μαζί να φτιάξουμε μια πόλη πιο όμορφη με ποτάμια, θάλασσες και βουνά. Εκεί θα έρχονται όλα τα παιδιά. Ξένη γη ή μακρινή δεν έχει σημασία. Όλοι θα έχουν ποδήλατα. Κι εγώ το δικό μου. Με καινούριες ακτίνες για να πηγαίνει ακόμη πιο γρήγορα...

Το παιδί αρχίζει σιγά-σιγά να βουρκώνει και μετά από λίγο βάζει τα κλάματα και πάλι, τυλίγεται ξανά στο έδαφος και κλαίει με λυγμούς. Μετά από λίγη ώρα σηκώνεται απότομα όρθιο και κοιτά προς το κοινό και μιλάει δυνατά.

ΠΑΙΔΙ: (Δυνατά και με ρυθμό.)

Γύρω-γύρω όλοι είμαι κι εγώ παιδί,
ένα παιδί από τη γη

Γύρω-γύρω όλοι είμαι κι εγώ παιδί,
κοντινή ή μακρινή

Γύρω-γύρω όλοι είμαι κι εγώ παιδί,
τη θέση μου κανένας δεν θα πάρει

Γύρω-γύρω όλοι είμαι κι εγώ παιδί,

ξένο άρωμα, ξένη φορεσιά, μα είναι ίδια η καρδιά
Γύρω-γύρω όλοι, ναι καλά ακούσατε είμαι κι εγώ παιδί!
Γύρω-γύρω όλοι είμαι κι εγώ παιδί,
ένα παιδί όπως εσύ, εσύ κι εσύ!

(αρχίζει να γελάει και να γυρίζει γύρω από τον εαυτό του φωνάζοντας χαρούμενο)

Ναι, είμαι κι εγώ παιδί...

(κοιτά για μία τελευταία φορά προς το κοινό και φεύγει από τη σκηνή).

Αυλαία.

ΤΕΛΟΣ